

ZUZANA ARTIMOVÁ

Spoved' je nenahraditeľná

Čo sa týka spovede, Max Kašparů tvrdí, že je nenahraditeľná. „Kedysi som dostal obrázok od môjho kamaráta. Obrázok mal dve časti. Na prvej kľačal psychiater v spovednici a pod tým bolo napísané psychosyntéza. Na druhej ležal kňaz na otomane u psychiatra a pod tým bol nápis psychoanalýza. Ja mám skúsenosti s obidvoma a poviem vám, že psychoanalýza — to je milimeter a spoved' — to je meter, záleží však na tom, ako k tomu pristupujem a ako to chápeť.“

Rozdiel medzi vypovedať a vyspovedať je podľa psychiatra a teológa zo Žirovnice jedno písmeno. „Človek môže vypovedať o sebe tak, že otvorí tomu druhému svoje vnútro. Žiadny psychológ, psychoanalytik ani psychiater však nie je schopný zbaviť človeka minulosti. Človek, ktorý je zasiahnutý vinou, previnením, môže ísť k psychoanalytikovi a porozprávať sa o tej veci. Môže si tam aj poplakať, môže to aj ľutovať. No od psychoanalytika odchádza ako starý človek s tou istou minulosťou. Zo spovednice však vychádza nový človek, bez zranenia z minulosti, je zmierený s Bohom, Cirkvou, ľuďmi, so sebou. Je to už človek, ktorý má čisté srdce. A podľa blahoslavenstiev sú ľudia čistého srdca blahoslavení. Z toho vyplýva, že zo spovednice vychádzajú blahoslavení ľudia.“ Max Kašparů prezrádza, že sa chystá napísať knihu venovanú iba spovedi. Na jej stránkach by chcel vyjadriť úžas, ktorý táto sviatosť vzbudzuje. „Spoved' je životodarná, očisťuje minulosť. Keď človek zhreší, zraní Boha, ale aj seba. Pri spovedi dochádza nielen k zmiereniu sa s Bohom ako s autoritou, ale súčasne aj k uzdraveniu vlastného zranenia. To je niekedy aj dôležitejšie, lebo Boh má ma stále rád, no ja si môžem po spovedi konečne začať vážiť aj sám seba. Keď človek spácha ťažký hriech, veľmi ho to zasiahne. Vo sviatosti zmierenia sa však z toho môže uzdraviť, čo nedokáže žiadna psychoanalýza. Vždy vravím — ak zveríš svoju minulosť psychiatrovi, predpíše ti lieky na spanie, ak psychológovi, naučí ťa, ako na ňu zabudnúť, keď ju zveríš Ježišovi Kristovi, uzdraví ti ju. Preto preskakujem psychológov a psychiatrov a idem hneď k tomu, kto mi moju minulosť uzdraví, aby som mohol povedať — Bože, ďakujem ti, s tebou

znova začínam, prosím, chcem vydržať tak dlho, ako sa len dá.“

Odstrániť vnútornú hnilobu

Spoved' — ako hovorí Max Kašparů — je životodarná, očisťujúca, uzdravujúca a nadväzujúca nový vzťah. „To nedokáže ani psychológ, ani psychiater, preto aj ten staručký kňaz v malej zapadnutej dedine na Šumave vie spraviť oveľa viac než univerzitný profesor v Prahe. My totiž nemôžeme tieto veci porovnávať. Odmietam vetu, že kňaz je psychológ pre veriacich a psychológ je spovedník pre neveriacich. To je nezmysel. Kňaz reprezentuje Ježiša Krista, psychológ a psychiater nereprezentujú okrem seba nikoho.“ Český psychiater dodáva, že dnes „sme až sfanatizovaní náboženstvom ekológie — chceme mať čisté rieky, lesy, polia, potraviny, vzduch, vodu, ale vnútri seba môžeme mať žumpu, odpadkový kôš, smetisko, biedu. Kto nám pomôže zbaviť sa vnútornej hniloby? Hnutie zelených? Nie. Spovednica. Keď chceme naozaj všetko čisté, musíme začať od seba, od spovede. Nielen z hľadiska psychologického a teologického, ale aj z hľadiska sociálneho, politického a praktického je spovednica niečo, čo sa nedá nahradit'.“

Modliť sa Otčenáš

V súvislosti so sviatosťou zmierenia Max Kašparů upozorňuje, že sa nevieme modliť Otčenáš. „Keby sme si uvedomili, čo sa modlíme, asi nikdy by nám nebolo v spovednici toľko odpustené, lebo v Otčenáši je — odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom. Ako — teda rovnakým spôsobom. Keby sme najprv odpustili všetkým, ktorí nám ublížili, a to, čím nám ublížili, a až potom by sme išli na svätú spoved' — to by bola vec! Nie, my vidíme z ulice, že sa v spovednici svieti, tak šup ho tam. Nie je to trocha povrchné? My by sme mali znova objavovať evanjelium, lenže nám sa z toho stala rutina, štatistika a divadielko. Záujem bude o kresťanstvo vtedy, keď ľudia okolo nás budú môcť povedať — pozri, on je kresťan, on je plný radosti, pozri — toto manželstvo je kresťanské, tí ľudia sa majú radi, pozri — to je kresťan, je s ním dobre, stojí si za slovom. Ak si skočím len raz za rok na polnočnú, tak toto nemá budúcnosť.“

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

A tak som Tvoju spravodlivosť hlásal v radosti veľkej vo veľkom zhromaždení. Neuzamkol som svoje ústa, ach, Pane Bože, Ty to dobre vieš. Neskrýl som v srdci Tvoju spravodlivosť, vydal ju von a hlásal som, o Tvojej záchrane a vernosti som hovoril. Nezatajil som Tvoju milosť a Tvoju pravdu pred nimi.

Viem, Pane Bože, zľutuješ sa nado mnou, Tvoja priazeň ma verne ochráni. Nerest' ma obkľúčila, že jej počtu niet, a moje dávne viny dohonili ma; viac ich je, ako na hlave mám vlasov, konca im nevidím je mŕtva moja odvaha. Ráč mi pomôcť a vyslobod' ma, Pane, ponáhľaj sa mi s pomocou! Nech spolu hanbia sa až do krvi tí, čo mi ukladajú o život, nech s potupou sa odvracujú, čo sa tešia z môjho nešťastia, nech prepadnú sa od hanby tí, ktorí na mňa kričia: tak mu treba!

Radosť nech prináleží iba tým, ktorí Ťa hľadajú a dobrí sú! Tí, ktorí čakajú na Tvoju spásu, stále nech hovoria: veľký je Pán!

Chudobný som a úbohý. Ale sa nebojím, Boh na mňa myslí. Ty si môj záchrana, vysloboditeľ, ach, Pane Bože, nemeškaj a prid'!

Prvá kniha Žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Kedysi dávno sa v kňazských seminároch hovorilo, že raz za rok musí farár kázať tak, aby mu nikto nerozumel, a to na sviatok Najsvätejšej Trojice. A na otázku prečo? bola odpoveď: aby dokázal, že aj teológia je veda. Tento zlomyseľný vtip obsahuje kus pravdy, že učenie o trojjedinom Bohu patrí v teológii k najťažším.

Naše vyznania, že „Boh je trojjediný“, alebo že „Boh je jeden v troch osobách“, alebo že „Boh je Otec, Syn a Duch v jednote božského bytia“, nevyjadrujú, že spoznáваме Boha akoby „zhora“, odkiaľ ho môžeme dokonale poznať. My sa nenachádzame na nejakej veži, z ktorej by sme videli Boha tak, ako z nej vidíme mesto pred nami.

Všetko, čo hovoríme o trojjedinom Bohu, máme z Nového zákona. Tam sa dozvedáme, že Ježiš Kristus hovorí: „Ja a Otec sme jedno.“ Všetko, čo má Otec, je jeho. Smutným učeníkom prisľubuje, že on a Otec im pošlú Ducha Svätého, ktorý z nich vychádza a ktorý je Duchom ich vzájomnej lásky.

Neskôr sa teológovia usilovali aj filozoficky a odborne vysvetliť Boží život. A preto si pomohli dvoma pojmami. Prvým bol pojem „podstata“, aby ním vyjadřili, že ide naozaj o jedného Boha. Druhým pojmom bol pojem „osoba“, aby sme mohli naozaj hovoriť o troch: o Otcovi, Synovi a Duchu Svätom. To znamená, Ježiš a Duch Svätý sú jedno s Otcom, ale predsa nie sú s Otcom totožní.

Ak by sme tomu nechceli veriť, ak by sme sa nazdávali, že Ježiš je menej ako Otec, alebo že Duch Svätý je len nejaká duchovná sila alebo energia, potom by sme museli preškrtnúť veľa textov z Nového zákona, ktoré tvrdia práve opak. Tvrdenie, že je to tajomstvo a že to nemôžeme úplne pochopiť, musíme s pokorou prijať, lebo to patrí bytostne nám, ktorí poznávame Boha z našej zeme.

Život Najsvätejšej Trojice nám dáva najkrajší aj najsilnejší príklad pre naše pozemské putovanie. Ak vyznávame, že v Bohu je rozdielnosť osôb, tak tým vyznávame aj to, že Boh má záľubu v rozdielnosti medzi ľuďmi. Boh nás stvoril všetkých rozdielných a nie uniformovaných. Každý človek je jedinečný a neopakovateľný a toto musíme rešpektovať. Aj keď svetová globalizácia nás núti k určitej uniformite, napríklad všetci ľudia na svete pozerajú tie isté filmy, predsa my kresťania máme svetu pomáhať, aby každý človek ostal originálom. Nemôžeme chcieť, aby ľudia vyzerali takí, ako by sme chceli, ale prijímame ich takých, akých ich stvoril Boh.

Marián Šuráb

Myšlienky

Láska nie je len niečím spontánnym a inštinktívnym: je to rozhodnutie, ktoré treba neustále potvrdzovať. Keď muža a ženu spája pravá láska, každý z nich berie na seba osud druhého ako svoj vlastný, aj za cenu námah a utrpení, aby ten druhý mal život a mal ho v hojnosti.

Ján Pavol II. mladým Lombardie, 20. júna 1992

Mám rád ľudí, čo žijú v mojom okolí.
Mám rád radosť, a preto radosť
ku mne prichádza.
Mám rád priateľstvo,
a preto žnem hviezdy.
A tak je môj deň plný blažeností.
Nepotrebujem niečo vlastniť,
aby som sa z toho mohol tešiť.
Jestvuje toľko prekvapení, toľko dobra,
keď hľadím na malé veci
a na malých, jednoduchých ľudí.
Jestvuje toľko zázrakov,
ktoré môžem odhaliť
s otvorenými aj so zatvorenými očami.
Umenie života je vidieť toto:

*Vo všetkých vedách je ukrytá spomienka
na stratený raj.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 8. týždni cezročného obdobia - (C)

27.V. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *Za farníkov*

28.V. utorok

18.00 *Prosba o pomoc a pokoj v rodine*

29.V. streda *Svätá omša s platnosťou prikázaného sviatku*

18.00 *Za Ľadislava Vavrinčika, manželku a deti*

30.V. štvrtok *NAJSVÄTEJŠIEHO KRISTOVHO TELA A KRVI – Prikázaný sviatok*

18.00 *Za Ľ Annu Nitschneiderovú*

31.V. piatok

18.00 *Za Ľ Petronelu Hrdlovičovú – nedožítých 100 rokov*

1.VI. sobota *Fatimská sobota*

08.00 *Za Ľ Miriam*

Upratovanie kostola č.d. 285-324

2.VI. 9. nedeľa v cezročnom období

08.00 *Za Ľ Ivanu Božikovú*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14.00 *Posvätný ruženec a litánie*

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

3.VI. pondelok *sv.Karol Lwanga a spol., mučeníci*

4.VI. utorok *sv.Kvirín, biskup a mučeník*

5.VI. streda *sv.Bonifác, biskup*

6.VI. štvrtok *sv.Norbert, biskup*

7.VI. piatok *Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť*

8.VI.sobota *Nepoškvrnená Srdce Panny Márie*

so svätým Bazilom Veľkým
a Gregorom Nyssenským

Úvod do tajomstiev

Svätý Bazil Veľký (330 - 379) a svätý Gregor Nyssenský (335 - 395) boli bratia. Narodili sa v patricijskej rodine, ktorá bola známa svojou učenosťou a hlbokou svätosťou. Starú mamu z otcovej strany si uctievali ako svätú. Stará mama z matkinej strany zomrela ako mučenica. Z desiatich súrodencov v rodine sa traja stali biskupmi a traja sa dnes uctievať ako svätí.

Kresťanstvo po mnohých stránkach nie je ako šľachtický pôvod. Vieru nemožno zdediť ani ju nemožno odovzdať ďalej genetickým kódom. Ani Bazil, ani Gregor neboli v mladosti osobitne zbožní. Bazil sa usiloval o akademickú kariéru. Cestoval z rodného Pontu (v dnešnom Turecku) na štúdiá na veľkých školách sveta. Po rokoch v Aténach a Konštantínopole sa vrátil domov s cenami a úspechmi, ale vo vnútri ho zožierala prázdnota. O rokoch svojej mladosti napísal: „Veľa času som premárnil hlúposťami a takmer celú svoju mladosť som venoval zbytočnosti. Zaoberal som sa štúdiom múdrosti, ktorú Boh považuje za hlúposť.“

To bola chvíľa Bazilovho obrátenia. Väčšina rodín v tom čase nekrstila svoje deti hneď po narodení, takže Bazil sa začal učiť o viere a v náležitom čase prijal sviatosť. Pocítil povolanie ku kláštornému životu a odcestoval do Egypta, Palestíny, Sýrie a Mezopotámie, aby videl rôzne spôsoby mníšskeho života.

Keď sa vrátil domov, utiahol sa do samoty na brehu rieky Iris. Tam prilákal veľa hľadajúcich a učeníkov. Čoskoro mal veľký vplyv na kresťanov v tejto oblasti. Jeho biskup ho požiadal, aby sa stal kňazom, a Bazil to prijal. Napokon ho zvolili za biskupa veľkej metropoly Cézarey.

Jeho brat Gregor sa oženil so ženou menom Teosebeia a začal pracovať ako rečník. Bol brilantným odborníkom, veľmi dobre poznal grécku filozofiu, kultúru a literatúru. Napokon sa spolu s manželkou rozhodol urobiť nezvyčajný krok a žiť v celibáte v manželstve. Obaja sa chceli úplne venovať modlitbe a kontemplácii. Gregor rástol v múdrosti a napísal veľké diela o teológii a interpretácii Biblie. Aj jeho napokon povolali za biskupa, hoci na oveľa menšom mieste, v mestečku Nyssa.

História si pamätá Bazila ako vykonávateľa a Gregora ako mysliteľa. Bazil neúnavne slúžil ako biskup, zakladal nemocnice, útulky pre bezdomovcov a školy pre nezamestnaných. Charitatívny komplex bol taký veľký, že obyvatelia Cézarey ho považovali za osobitné mesto: Nové mesto.

Bazilov vplyv ako hlavy veľkej metropolitnej cirkvi sa rozšíril na celý svet. Cisár ho raz zavolať na svoj dvor, ale Bazil toto pozvanie odmietol. Veľa písal, účinne nastoloval poriadok a úspešne bojoval za katolícku vieru proti mnohým vznikajúcim herézam.

Gregor nebol taký úspešný administrátor. Aj jeho brat Bazil si myslel, že je slabým vodcom. Gregor však bol určite väčším teológom. Napísal jednu z prvých

systematických štúdií o učení Cirkvi. Niektoré jeho výklady Písma a texty o modlitbe sú aj dnes klasickými dielami v tejto oblasti.

Bazil a Gregor žili v období veľkých vieroučných zmätkov a nepokojov v Cirkvi. Herézy sa rozhojnili, celé diecézy boli v otvorenej občianskej vojne a bolo ťažké nastoliť poriadok. Hoci Bazil dokázal odmietnuť hrozby heretického cisára, Gregor nebol taký úspešný. Biskupi jeho oblasti, ktorí podporovali heretikov, obvinili Gregora zo zlého hospodárenia s financiami. Bol odvolaný a dva roky sa túlal po krajine ako pútnik a pustovník, pokiaľ nový cisár opäť neustanovil za biskupa.

Bazil sa nedožil ani päťdesiatky. Už pri smrti si ho vážili ako svätca a oplakávalo ho celé mesto Cézarea, kresťania i nekresťania.

Gregor pomáhal viesť všeobecnú Cirkev počas jedného z jej najťažších období. V roku 381 bol zvolaný Konštantínopolský koncil, aby riešil tvrdenia heretikov, ktorí popierali plné božstvo Ježiša Krista. Na tomto koncile sa zúčastnil v spoločnosti svätého Cyrila Jeruzalemského, o ktorom v nasledujúcich kapitolách ešte bude reč.

Gregor v posledných rokoch svojho života bol známy pre svoju svätosť a duchaplnosť. Zomrel v roku 395.

V nasledujúcom úryvku Bazil vysvetľuje, ako apoštoli uchovali a odovzdávali tajomstvá v ústnej i písomnej forme. A potom Gregor skúma tieto tajomstvá vo svetle Písma a teologickej reflexie spojenej s modlitbou.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Ty pod' za mnou

(Jn 21, 20 - 25)

Každý v živote musí ísť svojou cestou k Bohu. Svätý Ján končí svoje evanjelium slovami Ježiša: Pod' za mnou a tieto slová nepatria iba Petrovi. Peter a Ján, každý z nich dostal inú cestu vydávania svedectva. Predstavujú dva spôsoby bytia, dva spôsoby, ako milovať Majstra.

Peter - impulzívny, činný, ohnivý, prvý, ktorý sa vrhá do mora, potom stráca odvalu, nechce si dať umyť nohy, tasí meč, zapiera, plače. Ale je to aj učeník, ktorého Kristus nazval Skalou. Jeho sila sa prejavuje v slabosti ako u apoštola Pavla. A to všetko len z milosti Boha.

Ján je zasa tichý, meditatívny, skrytý, nepredstavuje sa ani menom, ale predstavuje sa zvnútra. Je to on, kto prvý vo svojich spisoch predstavuje Boha, ktorý sa zjavil vo svojom Synovi ako láska. Láska, ktorá sa nedá vyjadriť ľudskými slovami. No človek sa k nej môže priblížiť v stretnutí s Bohom, s človekom a vstúpiť s ním do vzťahu.

Každý má svoju cestu, svoj spôsob nasledovania, života, lásky, smrti a oslávenia Boha. Aké nebezpečné je pýtať sa sám seba, ale aj Krista: A čo on? A čo oni? Znova jediná odpoveď: Ty ma nasleduj! Neobzeraj sa na tejto ceste ako Lótova žena. Obrat môže byť potom tragický.

Boh potrebuje každého človeka. Len on vie, prečo nás povoláva na túto cestu. Pre nás je to tajomstvo!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Príbeh na uzdravenie duše

SUŠIENKY

Jedného dňa prišla elegantná dáma na starú stanicu a zistila, že vlak, ktorým bude cestovať, má asi hodinové meškanie.

Táto nepríjemnosť ju rozladila. Kúpila si teda časopis na skrátenie dlhej chvíle, balíček sušienok a fľašu vody. Na hlavnej stanici sa posadila na prázdnu lavičku a čakala na vlak.

Začala si listovať v časopise, keď si tu k nej prisadol mladík a začal čítať noviny. Náhle si žena na svoje veľké prekvapenie všimla, že mladík bez jediného slova natiahol ruku, vzal si balíček sušienok, otvoril ho a bezstarostne začal jesť sušienky jednu po druhej.

Ženu to dopáľilo. Nechcela sa správať grobiansky, no zároveň sa nechcela tváriť, že sa nič nedeje. Provokatívne vzala do ruky sušienku, jednu vytiahla, podržala ju mladíkovi pred očami a s pohľadom upretým na neho ju zjedla. Mladík s odpovedou nečakal. Vzal si ďalšiu a nespustiac ženu z očí, vložil si sušienku do úst a na ženu sa usmial. Jeho správanie ju načisto ohromilo. Veľmi sa rozhnevala, vzala si ďalšiu sušienku a s neskrývanou mrzutosťou ju zjedla bez toho, aby z mladíka spustila zrak. A s každou ďalšou sušienkou sa striedali mrzuté pohľady a úsmevy.

Žena sa cítila čím ďalej tým viac podráždená a mladík sa stále viac usmieval.

Nakoniec si žena všimla, že v balíčku zostala posledná sušienka. „Nemôže byť predsa taký drzý...“, pomyslela si a pohľadom častovala tu mladíka, tu sušienku. Mladík s nekonečným pokojom natiahol ruku, vzal poslednú sušienku a jemne ju rozlomil na dve rovnaké časti. Potom galantným gestom ponúkol vody polovicu sušienky svojej spoločníčke.

„Ďakujem!“ povedala žena a hrubo sa po svojej polovici natiahla.

„Nie je začo,“ odpovedal mladík s jemným úsmevom a zjedol svoju polovicu.

Vtom oznámili príchod zmeškaného vlaku.

Rozzúrená žena vstala z lavičky a nastúpila do vagóna. Keď sa vlak rozbehol, zazrela cez okienko mladíka, ktorý sedel na nástupišti, a pomyslela si: „Takýto bezočivec, takýto nevychovanec...!“

Nespustila z mladíka pohľad plný nenávisti a cítila, že jej po tej nepríjemnej situácii vyschlo v ústach. Otvorila tašku, a keď chcela vytiahnuť fľašu, zostala od prekvapenia ako obarená. V kabelke uvidela nedotknutý balíček sušienok.

- Je možné, že občas druhých príliš súdim podľa zdania...

- Mohol by som objaviť dobrotu ľudí, ktorí sa delia s väčšou štedrosťou ako ja, a naučiť sa...

- Je možné, že keď vynášam súdy bez toho, aby som mal informácie, ide predovšetkým o predsudky...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Skúmať podstatné

„Keď zbadáte, že na západe vystupuje oblak, hneď hovoríte: ‚Dážď príde, a býva tak. A keď veje južný vietor, hovoríte:

‚Bude horúco, a býva. Pokrytci, tvár vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Prečo neusúдите, čo je spravodlivé? (Lk 12, 54-57)

Kto je človek? Čím je pre človeka Kristus? Čím je pre neho svedomie? „Vzhľad zeme a neba viete posúdiť...“ Veci

ducha posúdiť nevieme!

Utekáme pred sebou a pred otázkami o sebe samých. Venuje sa celý práci - hovorí sa o niekom. Nie, uteká pred sebou! Obklopuje sa clonou. Všetci sa náhlime, stupňujeme úkony a potom siahame po tabletkách. Žijeme ako v hmle. A čudujeme sa, že Boh je pre nás skrytý.

Poznať seba samého v úplnej pravde, to je viac ako veda. Keď poznáš sám seba pred Bohom, to je viac ako znalosť všetkých zákonov astronómie a všetkých procesov v rastlinách a živočíchoch!

Pane, skúmam sa pred tvou tvárou? Zisťujem, čo je malé a čo veľké, čo je dôležité a čo môžem vypustiť z programu? Záleží mi na tom, čo je pravda a čo maska? Pane, niečo sa mi zdá nepatrné a niečo zas veľké. Často sa v tom mýlim. Daj, aby som poznal, čo je v živote podstatné.

Potreba zmeniť život

„Niektorí z tých, čo tam boli v tom čase, rozprávali mu o Galilejčanoch, ktorých krv Pilát zmiešal s krvou ich obetí. On im povedal: Myslíte si, že títo Galilejčania boli väčší hriešnici ako ostatní Galilejčania, keď tak trpeli? Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.“ (Lk 13,1-3)

Veci, udalosti, obrazy, ktoré uvádza Písmo, majú význam trvalý - sú tu pre všetky časy. Ak podobenstvo hovorí o jednom človeku, má význam pre všetkých. Udalosť, ktorá sa týka niekoľkých, má zmysel pre každého. Situácia z minulosti má byť poučením pre budúcnosť. Všetko, o čom Písmo hovorí, je viac než konkrétna udalosť - je to udalosť, ktorá je znamením. Keď sa zrúti veža, je to memento. Keď sa márotnatný syn dostane medzi ošipané, je to varovanie pre všetkých ľudí na svete.

Toto je spôsob, akým treba čítať a počúvať Sväté písmo. Ide o mňa, ja dostávam varovanie, ja dostávam prísľub. Evanjelium vždy hovorí o mne a ku mne.

Ľudia, najmä mocní, vždy ničili slabších. Tak spravil aj Pilát, keď dal cez veľkonočné sviatky pobiť v jeruzalemskom chráme Ježišových rodákov. Nevieme, či považoval ich náboženský úkon za politickú demonštráciu, alebo či chcel Židov zastrašiť svojou krutosťou. Jeho čin je iste hanbou ľudskosti a náboženstva.

Ľudí to šokovalo. Správa o tejto udalosti prebehla po celej krajine. Kládli si otázky: Ako sa to mohlo stať? Prečo Boh nezasiahol? Farizeji si to zjednodušili a vyhlásili, že to bol Boží trest, lebo Galilejčania boli hriešni. Ich mienka sa šírla medzi ľuďom. Z toho vyplývalo, že tí, ktorým sa nič nestalo, boli lepší.

Ježiš hľadel na vec ináč. Postavil sa proti farizejskej teórii, že ten, komu sa darí, je dokonalý a bez hriechu. To bola nebezpečná teória. Všetci ľudia sú hriešni - hovorí Ježiš. Aj tí, ktorých nešťastie nezastihlo. To, čo sa stalo, je varovanie pre všetkých.

Surovosť a zločin sú na skazu len Pilátovi, ktorý sa ich dopustil. Ostatným ľuďom môžu poslúžiť na zamyslenie nad sebou a tým na spásu. Kto sa zhrozí nad náhlou smrťou Galilejčanov, musí za zhroziť aj nad svojou možnou náhlou smrťou. A kto sa zhrozí nad tým, čoho bol schopný Pilát, musí sa zhrozíť aj nad tým, čoho je schopný on sám.

Pán Boh nás môže aj otrasnými činmi prebudiť zo spánku. Katastrofy a zločiny, žiaľ, budú jestvovať vždy. No veriaci človek ich má vidieť v pravom svetle. Má ich nie prekliat, ale sa udrieť v prsia.

Vo svete a v živote všetko je znamením. Treba vidieť do hĺbky udalosti života a pochopiť ich. „Myslíte, že tí... boli väčší vinníci ako ostatní obyvatelia Jeruzalema? Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete“ (Lk 13, 4-5)

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku